

Herăstrău... Un diamant la salba de lacuri a Bucureștiului!
Foto: V. Bageac

CERCUL „Tinerețe fără bătrînețe"

LACUL

Puține capitale se mîndresc cu o salbă de lacuri ca aceea a Bucureștiului: **Băneasa, Herăstrău, Floreasca, Tei, Colentina.** Cu cele din vecinătatea lui: **Snagov, Mogoșoaia, Pasărea, Buftea, Cernica...** Locuri de un fermecător pitoresc, de încîntare și odihnă, la o depărtare nu prea mare de casă. Depărtare corespunzătoare unei ideale și frumoase excursii pe bicicletă, pe care toți membrii secției noastre de cicloturism o pot face atunci cînd și-au fixat un itinerar cu punct terminus — LACUL.

Și sînt sute de bucureșteni, amatori ai turismului cu bicicleta, care și-au stabilit ca punct final al drumeției — LACUL. Scrisorile trimise de ei pe adresa **„Cercului tinerețe fără bătrînețe"** vorbesc de anumite pregătiri ce se fac în acest scop, dar și de unele „controverse" care s-au ivit între cicloturiști în legătură cu alegerea locului pentru popas. Fiecare susținînd cu tărie că lacul propus de el este cel mai frumos!

Într-adevăr, este cel mai frumos! O confirmă specialiștii în drumeție care au citit aceste scrisori. O spun cunoscuții pescari sportivi de la I.O.R. care au „bătut" toate lacurile din jurul Capitalei.

Da, este frumos și lacul de la **Mogoșoaia** (adumbrit de margini răcoroase de pădure și înrămat cu stuf foșnitor) și cel de la **Fundeni** (de un real interes turistic și sportiv), sînt frumoase și lacurile **Căldărușani** (întins și adînc, de o uimitoare transparență), **Pustnicul** (cu două cabane și un imens parc), **Cernica, Buftea, Snagov** etc.

Deci, problema nu este alegerea „celui mai frumos lac", ci concretizarea excursiei plănuite, toate lacurile din jurul Capitalei avînd un farmec deosebit, o bogată vegetație acvatică, o liniște reconfortantă. Măreția unei păduri bătrîne, mireasma unui cîmp încălzit de soare, apusul unei zile care roșește oglinda lacului, numeroasele monumente de artă risipite cu dărnicie peste tot, constituie frumuseți odihnitoare.

Sub nivelul apei se întinde hățișul brădișului, primejdios pentru înotători, dar adăpost bun pentru diferite specii de pești care trăiesc în aceste ape: crapul, somnul, plătica, știuca, roșioara, bibanul etc. Adesea, oglinda apei este acoperită de nuferi, care prin florile lor albe irizate în roz, ce înfloresc din primăvară pînă în toamnă, reprezintă podoaba cea mai de preț a bălților și lacurilor din vecinătatea Bucureștiului.

Pe larg, despre frumusețea acestor ape vorbește prof. univ. **Raul Călinescu** în cartea sa **„EXCURSII ÎN ÎMPREJURIMILE CAPITALEI"**. Ea este prefațată de acad. prof. **E. Condurachi** și o recomandăm cu căldură. Aici, găsiți biografia tuturor marilor lacuri din preajma Bucureștiului, drumurile de acces către ele, schițe, hărți, fotografii, cele mai importante monumente istorice și puncte turistice de pe o rază de aproximativ **50 km** în jurul Capitalei.

Noi vă dorim drumeție plăcută spre aceste minunate locuri și sperăm că la întoarcere ne veți împărtăși impresiile dv. culese din marea carte a naturii, deschisă tuturor, la numai cîțiva pași de marginea orașului.

VASILE TOFAN

Ciclismul românesc a rămas în urmă. Care sînt cauzele?

(Urmare din pag. 1)

doar 20—30... Iată, așadar, care este situația reală! Cluburi cu tradiție în sportul nostru cu pedale (Dinamo, Steaua, Olimpia) au *doar* cîte 7—8 seniori, unii dintre aceștia aflați la sfîrșitul carierei lor sportive. Din această bază îngustă (pe care, firește, n-o putem numi de masă) este greu să selecționezi talente, să organizezi competiții de amploare, în care nivelul alergătorilor să crească continuu. Ne putem noi oare compara cu alte țări care au cîte 7—8000 de cicliști (Polonia, R.D. Germană, Anglia), ca să nu mai vorbim de Franța, Italia și Belgia unde numărul rutierilor se ridică la zeci de mii? Firește, în actualele condiții, **nu**! Efectivul cicliștilor noștri, în loc să fie în permanentă creștere, a regresat.

Restrîngerea activității s-a datorat și bazei materiale insuficiente, tot mai scăzute, de care dispun secțiile de ciclism. În ultimul timp, secțiilor de ciclism (17 — juniori și seniori) le-au fost distribuite 30 de biciclete anual, adică mai puțin de două unei secții. Volumul pieselor de schimb nu satisface nici 30 la sută din necesar (clubul sportiv Dinamo, care posedă cea mai puternică secție din țara noastră, nu are în momentul de față nici o piesă în magazie!), iar cel al baicurilor ajunge doar pentru 50 la sută din activitatea strict obligatorie. Înaintea „Turului României" de anul trecut erau antrenori care se vedeau în imposibilitate de a prezenta echipa la start întrucît nu dispuneau de baicurile necesare pentru parcurgerea traseului. Tricourile, chiloții — nu corespund calitativ. Velodromul din parcul sportiv Dinamo, singurul din țară, este necorespunzător întreținut, nu are vestiare, motiv pentru care nu poate asigura nici măcar activitatea pistarzilor, fără a mai fi vorba de antrenamentul fondiștilor sau de încercarea de a se doborî recorduri de durată.

Activitatea competițională s-a redus și ea simțitor în ultimii ani. Nu cu mult timp în urmă la noi se organizau întreceri cicliste de amploare: „Cursa Scînteii", „Cursa Victoriei", „Cursa Munților", „Cupa UCECOM" (Voința), „Cursa București—Sofia", circuitele regiunilor Brașov, Ploiești, Suceava, Dobrogea, Cluj, „Turul României", și altele. O parte dintre aceste curse n-au mai fost organizate cu regularitate, iar la altele s-a renunțat definitiv. Din această cauză se creează goluri mari de activitate în plin sezon (cîte 5—6 săptămîni fără curse în lunile iulie, august) și se reduce posibilitatea creșterii nivelului alergătorilor, precum și posibilitatea verificării potențialului lor în condiții de concurs. Au dispărut și organizatorii unor curse duminicale (o etapă), curse care în provincie nu se mai organizează de multă vreme. Fabrica de biciclete „Carpați" dovedește o totală lipsă de interes pentru popularizarea produsului său. În loc să fie unul din principalii organizatori de curse cicliste, să facă cu prilejul competițiilor reclamă bicicletelor „Carpați", să stimuleze creșterea activității rutiere, conducerea fabricii în cauză nici măcar nu știe unde se află federația de specialitate. În „Cursa Păcii" din acest an, fabricile de biciclete, mari și mici, au avut mașini speciale, au oferit alergătorilor spre încercare piesele produse, au făcut tot ce este posibil pentru a-și face cunoscute bicicletele. Furnizoarea bicicletelor „Carpați" poate nu cunoaște încă aceste căi. Ne facem datoria să i le înfățișam. Pe cînd o bicicletă românească de curse?

În ultimul timp, ciclismului i se acordă din ce în ce mai puțin permisiunea de a folosi pentru antrenamente și competiții șoselele cele mai indicate. Se permite accesul doar pe 2—3 șosele, mereu aceleași, numai pe drum plat. Din această cauză antrenamentul se șablonizează, iar competițiile devin monotone. Se programează rar întreceri pe munte, din care cauză cicliștilor noștri le lipsesc forța și alte calități de „cățărători". O consecință directă este slaba comportare în etapele contratimp și de munte din competițiile internaționale. Alergînd pe aceleași șosele, fără profil diferit, nu se mai poate face distincție între alergătorii cu personalitate diferită: grimpeuri, sprinteri, oameni de forță pentru contratimp. Neorganizîndu-se circuite în orașe (de zi și în nocturnă), cu trasee variind de la 1 km pînă la 20—30 km se reduce posibilitatea specializării cicliștilor pentru probele de la campionatele mondiale și Jocurile Olimpice. La acestea se adaugă și faptul că de multă vreme sosirile nu mai au loc pe stadioane, ceea ce a dus la îndepărtarea publicului de acest frumos și popular sport.

Lipsa de participare la cursele internaționale de durată scurtă și de mai mică amploare (noi ne fixăm obiective numai pentru Jocurile Olimpice, campionatele mondiale și „Cursa Păcii"!) duce la nerealizarea unui strîns contact cu cicliștii din diferite țări, la reducerea posibilității alergătorilor noștri să învețe la timpul potrivit, să ia cunoștință de noutățile ivite. Faptul că invităm sporadic cicliști străini la competițiile noastre și nu de valoare, impietează, de asemenea, asupra creșterii valorii sportului nostru cu pedale.

În momentul de față avem încă (sau, mai bine spus, mai avem încă) o mînă de entuziaști, foști cicliști, actualmente antrenori, arbitri sau activiști obștești care se ocupă cu pricepere și devotament de soarta ciclismului. Mulți dintre ei au început însă să demobilizeze în fața greutăților permanente pe care le întîmpină, în fața dezinteresului cu care este privit ciclismul. Antrenorii, în loc să-și vadă de desfășurarea procesului instructiv-educativ, de îmbunătățirea metodelor de pregătire, trebuie să se ocupe de probleme mecanice (întoarcerea lanțurilor uzate, coaserea baicurilor ș.a.), organizatorice și administrative. Și, în acest timp, cicliștii fac cum pot și cum vor antrenamente pe șosea. Antrenorii, arbitrii și activiștii ciclismului simt nevoia unei discuții largi, în prezența Biroului Consiliului General al UCFS (așa cum s-a procedat și cu boxul, luptele, atletismul ș.a., unde rezultatele n-au întîrziat), să-și spună păsurile și să primească sprijinul cuvenit.

Ciclismul este sportul care are o mare pondere în menținerea sănătății oamenilor. Cercetări științifice au demonstrat că ciclismul este unul dintre cele mai eficiente sporturi (care pot fi practicate pînă la adînci bătrîneți), ca un mijloc minunat de îmbinare a efortului fizic cu dezvoltarea atenției, curajului, prezenței de spirit. (Firește, nu ne referim la ciclismul de performanță, ci la cel de masă, la cicloturism.) Cu ajutorul bicicletei omul poate evada din mediul citadin în acela al pădurii și parcurilor, poate schimba aerul orașului cu acela pur, ozonificat al împrejurimilor. Ciclismul este un minunat mijloc de recreere, iar medicii îl recomandă cu toată convingerea. Iată de ce se cere ciclismului de performanță să facă o vie și permanentă propagandă ciclismului de masă, să pătrundă în cele mai îndepărtate localități și să-și demonstreze utilitatea. În aceste condiții este de mirare că forurile de resort n-au acordat ciclismului atenția cuvenită, n-au contribuit la dezvoltarea sa permanentă. Tot ce s-a făcut se rezumă la îmbunătățirea condițiilor de pregătire la lotul republican. Aceasta înseamnă muncă de laborator, cu rezultate imediate, dar fără perspectivă. De puține ori activiștii secțiilor de resort ale UCFS s-au aplecat asupra proceselor verbale ale ședințelor biroului F.R.C. pentru a vedea care sînt propunerile competenților și entuziaștilor activiști ai ciclismului. Secretarul general al F.R.C. — care ar trebui să coordoneze în permanență activitatea, să controleze și să îndrume munca tuturor — își pierde o bună parte din timp cu munca de birou, în elaborarea și rezolvarea unor situații și memorii. Este neapărat necesar a se studia și remedia munca birocratică din federație, iar activitatea să se bazeze mai mult pe activul voluntar.

Avem toată stima pentru entuziaștii activiști ai ciclismului nostru, pentru capacitatea lor de muncă, pentru dorința pe care o au de a contribui la dezvoltarea ciclismului românesc. Rămîne numai ca măcar acum forurile în drept să ia în seamă propunerile lor, să pună în practică măsurile preconizate. Numai așa se vor putea rezolva importantele probleme ce stau în fața ciclismului nostru. Despre perspectivele lui de viitor, despre posibilitățile de a reprezenta cu cinste ciclismul românesc în marile competiții internaționale vom vorbi într-un articol viitor.

Insigna de polisportiv

Și acum, gradul II

Majoritatea tinerilor de la fabrica de binale și lăzi din Bacău sînt purtători ai Insignei de polisportiv. Dar ei nu s-au mulțumit numai cu atît. Nu de mult, numeroși tineri de la această fabrică și-au disputat întîietatea în concursuri de tir și ciclism, pentru îndeplinirea normelor insignei de gradul II.

— Normele gradului II, *ne-a spus mecanicul Ioan Rusu,* sînt mult mai dificile și, în consecință, de cîteva săptămîni mă antrenez cu seriozitate. Insigna de gradul II mă va confirma ca un adevărat prieten al sportului.

...Întrecerile erau în toi. Instructorii sportivi voluntari Vasile Băiculescu, Gh. Samson și Gh. Siretchi nu mai pridideau dînd sfaturi. De un real ajutor le-a fost și tov. Aurel Ciupercă, secretarul organizației de partid pe fabrică. El a contribuit la mobilizarea tinerilor și a funcționat ca arbitru de parcurs la proba de ciclism. Alcătuind la sfîrșitul întrecerilor și un original clasament al celor mai bune rezultate, acestea au fost realizate de următorii concurenți: tir — 1 *V. Stan (atelierul mecanic)* 46 p, 2. *V. Țugui (tîmplărie)* 46 p, 3. *V. Băiculescu (tîmplărie)* 45 p. ciclism: 1. *Fr. Solomon (depozitul de cherestea),* 2. *V. Gripcă (depozitul de cherestea),* 3. *I. Hușanu (tîmplărie manuală).*

TENIS

„Cupa Institutului de Construcții"

Competiția de tenis dotată cu „Cupa Institutului de Construcții", *desfășurată în Capitală, s-a încheiat cu victoria lui Constantin Popovici și Iudit Dibar. Pe lîngă evoluția cîștigătorilor, merită a fi menționată comportarea lui Dron, învingător asupra lui Bosch.* Rezultate tehnice: simplu bărbați *(26 de jucători),* semifinale: *Dron—Bosch 1—6, 6—4, 6—4, 8—6, Popovici—C. Năstase 4—6, 6—3, 6—1, 6—1;* finala: *Popovici—Dron 4—6, 1—6, 6—2, 6—3, 6—3;* simplu femei *(16 jucătoare),* semifinale: *Dibar—Ciogolea 6—4, 4—6, 7—5. În setul decisiv Ciogolea a condus cu 5—0, iar la 5—3, ea a avut 40—15, pierzînd însă. Dumitrescu—Horșa 6—4, 6—4,* finala: *Dibar—Dumitrescu 7—5, 6—2.*

alb și negru

SANCȚIUNE, NU GLUMĂ!

Recent, portarul echipei Dinamo Pitești, Coman, a fost obiectul unei note critice apărute în ziarul nostru. Fotbalistul își îngăduise să vină pe teren, la un meci, beat criță.

Se pare că materialul n-a avut ecou tocmai la... federația de fotbal. Altfel nu se explică de ce „sancțiunea" aplicată jucătorului a fost... promovarea lui în lotul lărgit pentru meciul cu Italia. Măsura a stîrnit, pe bună dreptate, nemulțumirea multor iubitori ai fotbalului, iar tovarășul *Viorel Andrian,* din Suceava, ne-a trimis în acest sens o scrisoare.

Oricum, F.R.F. este datoare cu o explicație.

NICI ÎN CAR, NICI ÎN CĂRUȚĂ

O întrebare de maximă dificultate pentru un concurs „Cine știe, cîștigă". Și anume, „Cîte terenuri de tenis sînt la Craiova?"

Primul concurent:

— Zece!

— *Inexact! Următorul:*

— Cinci terenuri!

— *Incorect! Cine urmează?*

— Alexandru Lăzărescu, secretarul general al federației de tenis.

— *Poftim!*

— La Craiova există DOUĂ terenuri de tenis.

— *Și dv. ați greșit. Premiul cel mare rămîne organizatorilor. La Craiova nu există NICI UN teren de tenis!*

Tovarășul Lăzărescu primește o mențiune, deoarece a fost cel mai aproape de răspunsul exact. Adică, la Craiova AU EXISTAT două terenuri de tenis, REGULAMENTARE (s.n.), dar Consiliul regional UCFS s-a gîndit să le aducă o modificare... de destinație. Adică, a transformat cele două terenuri de tenis REGULAMENTARE într-unul de handbal NEREGULAMENTAR și unul de tenis, de asemenea, NEREGULAMENTAR.

Se pare că în toată această operațiune, consilierul tovarășilor de la UCFS-Oltenia a fost binecunoscutul Păcală!...

LICHIDAT

Președintele consiliului asociației sportive Rapid Mizil, tovarășul N. BĂLAN, a răsuflat ușurat cînd echipa de fotbal participantă la campionatul categoriei C, seria Est, a fuzionat cu formația Metalul Plopeni. Scăpase omul, în sfîrșit, de o belea. Dar, îi mai rămăsese una: terenul de sport, care trebuia, în continuare, îngrijit, reparat, folosit. Ușor n-a fost! Totuși, cu sprijinul tov. GH. ALDEA, secretarul consiliului asociației sportive, treaba a mers. Încet, încet, terenul a fost lichidat. Acum, tovarășii pot dormi liniștiți. Somn ușor...

O POVESTE CU MĂNUȘI

O gală de box dotată cu „Cupa speranțelor", desfășurată la Buzău, era cît p-aci să se întrerupă la jumătate. Dar nu din vina organizatorilor (ei luaseră din timp toate măsurile necesare) și nici a sportivilor (tinerii pugiliști, din rîndul cărora s-au remarcat Gh. Dinu, St. Costache, D. Moraru, E. Bălădie, au luptat frumos și corect, încîntînd publicul). Necazul s-a tras de la mănuși. Mai exact de la faptul că aceste materiale, absolut indispensabile desfășurării unei întreceri de box, sînt fabricate (sub orice critică) de către I.P.M. REGHIN. Nu știm cum le-or face „meșterii" de acolo, dar cam la 2—3 meciuri mănușile se rup și începe să curgă umplutura din ele. Trebuie o altă pereche, care costă (notați bine) 109 lei!

După cum se vede, producătorii de materiale sportive de la Reghin se poartă... fără mănuși cu boxerii!

Rubrică redactată de
VALERIU CHIOSE
și
DAN GÂRLEȘTEANU
după scrisorile corespondenților noștri